

reix amb les grafies més diverses, que aquí relacionem per ordre alfabètic:

Alayhor, 1464.

Alayor, 1601, 1610, 1627, 1629, 1631, 1673, 1677, 1682, 1760, 1770, 1784.

Aleor, segle XVIII.

Aleyor, 1792.

Ailor, 1349.

Hialor, 1402, 1423, 1424, 1434, 1499, 1550, 1561, 1589, 1591, 1603, 1674, 1675, 1676.

Hialabior, 1602.

Hihalar, 1434.

Hilayhor, 1560.

Hilayor, 1587, 1591, 1592, 1593, 1599, 1605, 1625, 1530.

Hyalor, 1459.

Hylayor, 1592.

Ihalor, 1304, 1555.

Ilayor, 1585, 1590, 1600, 1601.

Leyo, 1792.

Yalor, 1550, 1555.

Yhalor, 1301, 1553.

Ylaor, 1472.

Ilayor, 1429.

Yslaor, 1611.

Vila de la O, 1768.¹⁷

La impressió és que es tracta d'un nom pre-romà; concretar més és arriscat. Recorda vagament el nom d'*Iluro*, que deu ésser alhora la forma etimològica del mallorquí *Alaró* i d'*Alarona*, suburbi de Mataró, que com és ben sabut s'anomenava *Iluro* en els temps dels romans. Altres semblances són més vagues i incertes: *Oloron*, en el Bearn, illa d'*Oleron*, a la Vendée, els diversos *Llerona* o *Llorona* del Principat; *Llauró* del Vallespir. Tot això sembla formar un complex amb una base no gaire diferent de *Il(d)uro*; i hi ha encara *Ilerda*, *Olèrdola*, *Olorda*, etc. No es veu possible fonèticament que la forma més antiga a què hem arribat, *Yhalor*, es pugui identificar gaire amb això. En canvi hi ha molta més semblança amb la base *Aial-*, que és comuna a tota una sèrie de noms pre-romans hispànics: els dos *Aielo* valencians, el basc *Ayala*; i, a l'extrem sud del País Valencià, una forma originària *Ayella*, sembla haver donat el nom de la vila xurra

17. «Als quatra de Janer de mil set sents seixanta y vuit es donà eclesiàstica sepultura en lo fosar de esta Iglésia parroquial de Sant Francesc Xavier de Formentera al cadàver de Gaspar Monjo de la Vila de la O, en Menorca. Rebé els Sants Sacraments. Cos per amor de Déu.» (JOAN MARÍ CARDONA, *Illes Pitiüses*. Vol. III: *Formentera*. Eivissa, IEE, 1983, p. 251.)